

[Lysholt Hansen.]

det. Men jeg betragter ikke elever på et bibliotek som arbejdskraft, og det gør biblioteksbestyrelserne heller ikke. Jeg kan roligt sige, at for os, der er kommunalt involveret i biblioteksarbejdet, har det været en belastning at uddanne biblioteks-elever. Vi betragter dem ikke som arbejdskraft. Ikke alene den tid, hvor de skal have lov at sidde at læse, er led i deres uddannelse, men der skal stå bibliotekarer til rådighed for at vejlede dem på alle områder, også når de arbejder i biblioteket; jeg synes ikke, vi kan tillade os at betragte dem som arbejdskraft. Derfor vil vi, der har i hvert fald med de kommunale biblioteker at gøre, græde tørre tårer over, at vi mister det, jeg i gåseøjne vil kalde arbejdskraft, for vi ønsker ikke at bruge eleverne sådan. Vi vil gerne kunne modtage de ansatte, akkurat som man modtager lærere, færdiguddannede, sådan at vor sag er at tage stilling til, hvem vi vil vælge, når de er færdige, hvis der vel at mærke er nogle at vælge og vrage imellem.

Endelig spurgte det ærede medlem hr. Kristen Østergaard: er bibliotekareleverne selv utilfredse? Ja, det er de. De har ganske klart givet udtryk for, at de er utilfredse med de forudsætninger, hvorunder de går ind til den teoretiske uddannelse, ikke utilfredse just med undervisningen på skolen, men utilfredse med, at de får så lidt undervisning, som de gør. Jeg tror, vi kan rette op på disse ting til gavn for hele uddannelsesområdet og hele kulturområdet, hvis vi får folk, der virkelig kan betjene os og vore børn i bibliotekerne.

Kristen Østergaard: Jeg er glad for hr. Lysholt Hansens foreløbige oplysning om, at årsagerne til den eksplosive udvikling er, at bogudlånet er steget. Jeg er også glad for den foreløbige oplysning om, at biblioteks-væsenet skulle være det mest gennemrationiserede område inden for hele den kommunale administration — det er jo også ret interessant at få det oplyst. Men så kan jeg ikke tilbageholde en lille, jeg må hellere sige spøgefuld bemærkning: hr. Lysholt Hansen nævnte så mange funktioner inden for biblioteksverdenen, hvor bibliotekarerne ikke mere skulle bruges; man kunne næsten stille det spørgsmål: hvor er de forsvundet hen? Men der skal jo nok være brug for dem.

Så har jeg lige en slutbemærkning til ministeren, og den refererer til bemærkningen om, at dette lovforslag er en konsekvens af den ændring af biblioteksloven, der skete i 1964, og som nu er trådt i kraft. Dertil vil jeg gerne sige, at det jo ikke ligefrem blev forestillet os i 1964, at dette ville blive konsekvensen. Jeg vil også gerne afvise denne opstilling med at sige, at når det drejer sig om, at den ændrede bibliotekslov stiller krav om et større antal bibliotekarer, respekterer vi udviklingen, og jeg har givet blankt tilsagn om, at vi vil være med til at få uddannet flest muligt bibliotekarer til bestridelse af opgaverne, men det er ikke det, der er det centrale i dette lovforslag; det er omlægningen fra den uddannelsesform, vi har nu med både praksis og teori, til, at der kun skal gives et teoretisk grundlag.

Jeg går ud fra — det fremgår jo af de forskellige oplysninger — at når rammerne for biblioteksskolen er begrænsede og vi ønsker at få flere bibliotekarer uddannet, kan det da ikke være muligt både at forlænge, ja, endogså fordoble uddannelses-tiden på skolen og gøre sig begrundet håb om, at man også kan forøge bibliotekarernes antal; så bliver det jo en temmelig stor mundfuld at tage på én gang.

Men jeg er tilfreds med, at ministeren kom med den slutbemærkning, at resultatet af udvalgsbehandlingen måtte blive et forslag, der ligner det, der er fremsat; det betragter jeg i hvert fald som en betydelig forhandlingsvilje hos ministeren, og så kan vi jo gå til udvalgsarbejdet under disse betingelser.

Ellen Strange Petersen: Jeg vil sige ministeren tak for det svar, jeg fik specielt med henblik på biblioteksassistenterne, økonomien og skolens størrelse. Men jeg vil gøre opmærksom på, at ministeren misforstod mig med hensyn til spørgsmålet om de folkevalgte. Jeg er ikke i tvivl om, at der har været folkevalgte med i rundbordskonferencerne; men det hjælper jo ikke rigtig os, der skal have ansvaret for den lovgivning, der bliver vedtaget, at få at vide, at andre folkevalgte har været med i forarbejdet, når vi ikke får at vide, hvad de har ment, hvad de forskellige har haft af ønsker, hvorfor de eventuelt ikke har